

LBRIS

We know
books

Radu Isaic

Lanțuri de lumină

**Editura Magic Print
Onești, 2026**

Cuprins

Prefață	5
Cap. 1. Sinele în cuvânt	7
A fost	7
De unde vin?	8
Structură	10
Scrisul	11
Dimensiuni	12
În căutarea luminii	14
Înțeles	15
Formule.....	16
Puncte	17
Jocuri matematice	18
Înțelegeri matematice	19
Pictură	26
Lanțuri	20
Șiruri de verigi	22
Imagini	24
Zănatic	26
Cimitirul.....	28
Echilibrul	29
Înspre Acum.....	30
În căutarea chipului.....	32
Cap. 2. Memoria istoriei	32
De mână în alegeri	33
Istoria.....	34
Târgușorul.....	38
Satul	36
Hora	38
Castanul	40
Halda de steril.....	55
Povești.....	42
Biblioteca	44
Joaca pe mal	46
Priveliște	47

Căsătoria	48
Biserica	50
Înspre rugăciune	51
Mănăstirea din deșert	52
Migrații	54
Pentru Tine	55
Cap. 3. Puterea	59
Centrul	59
Ierarhia furtului	62
Ei alunecați în noi	59
Ne strângem	64
Iluzia	66
Cultivarea	68
Mulțimea	70
Granița	71
Bufonul	72
Organizare	74
Relieful Imperiului	75
Palatul	76
La catedră	77
Succesul	86
Lupta	78
Zeul însângerat	80
Vânătoarea	82
Trofeul	84
Cap. 4. Fereastra din camera peșterii	86
Camera	87
Fereastra	87
Peștera	92
Galerii	90
Gnosticismul	92
Printre ghețuri	94
Cap. 5. ieșirea din utopie	95
Urcarea	95
Reînceputul	98
Găsirea	95
Insule	100
Întinderea	101

Explozia.....	104
Vulcanul	102
Speranța	104
Spre depărtări	106
Călător printre ruine.....	107
Stepa	108
Preeria.....	109
Cai și arme	110
Împreună	111
Obişnuința	112
Saltimbancul	113

MAGIC PRINT

Tipărit la MAGIC PRINT S.R.L.
 Bd. Republicii Nr. 45 B, Onești, 601129, BC
 Tel. / Fax 0334 429 846, 0334 429 845
 office@mgp.ro www.mgp.ro

A FOST

Gândurile bâzâie nechemate printre fumurile de țigară,
Țântări ce trebuie striviți ca să iasă sângele,
Trag din viitorul ce putea să fie.

Așez literele să dea în cuvinte și cuvintele în frază,
Să spună povești ce îmi plac la nebunie,
Povești ce ar fi putut fi strigate în memorie
Și nu chinuite de închipuire.

Făcut mincinos sunt,
Pentru că înlocuiesc „ar fi putut fi” cu „a fost”,
Conjugări de verbe neînsemnate.
„Era” nu este mai presus de „ar fi fost”;
Ele oricum nu mai există.

Mintea nu amintește, ci doar percepe un trecut.
Este trecutul minții mele.
Dacă lipsește de la alții,
Asta nu înseamnă că nu a fost.

Mă aplec printre frunzele căzute,
Le ating și le mângâi în neștire.
Ele nu sunt acolo,
Sunt doar aici, înăuntru,
Unde sunt și cele despre care vorbesc.
Suflul se întinde în semne pe hârtie.
A fost așa, a fost altfel.
Le recuperăm și le transformăm
În fapte ce trebuie să fie.

DE UNDE VIN?

De unde vin gândurile?
Din ape adânci și seci,
Din ochii plați ce își întind mâinile
Către minunile ce strigă și provoacă gusturile.

Nu mintea mea este cea care gândește,
Doar percepe imaginile ce se preumblă prin aer.
Cineva are rol de cugetător
Și își aruncă ideile în eter.

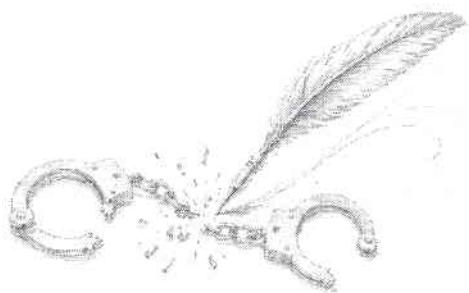
Știu că sunt neputincios în judecată,
Râvnesc să mă gândesc pe mine,
Pe cel ce stă mirat, cu ochi bolnavi de febră,
Și atinge cu antenele acel ceva ce se întâmplă
Pe undeva, prin preajmă.

Ce văd este în vedere sau în ceea ce văd?
Întâmplatul este acolo, afară din mine?
Sau este doar o copie palidă a altceva, de departe?
Unde să caut?
În mine sau acolo unde se zărește?

Totul se leagă în logică sau în sens.
Dar sensul nu este absurdul redenumit?

Aștept să îmi vină cuvintele.
Poftesc să le zăresc cum se ițesc de după ușă.
Sunt atent, sunt foarte atent
Să surprind ușa, să prind cuvântul care apare.
Mi-a scăpat, a venit deodată!

Sunt oare o înșiruire de 0 și 1 într-un soft?
Mă simt atât de important și totuși parcă nu aș fi.
Dacă mă evapor, ce am lăsat ca urmă?
Simt că sunt pe nicăieri,
Nu ating nimic, nu schimb nimic.
Sunt doar o boare
Între două momente succesive de timp.

Cu o ață de papiotă legăm mințile,
Prin ea transmitem cuvintele
Și legăm sensul frazelor.
Mințile noastre nu produc fără ajutorul ei.

Ce înseamnă „Eu”? Oare nimic?
Exprim doar simplul fapt că nu sunt „Tu”.
Fiecare dintre noi nu desemnează ceva,
Noi ne definim prin diferență față de „Voi”.

Eu privesc: ce zăresc?
Nimic, doar o distincție.
Opoziția există; o vedem sau nu,
Mintea ridică contradicțiile în sisteme.

Gestionăm trecerile către ceva,
Murim încercând,
Plecăm spre renașteri,
Ridicăm o arhitectură de simboluri,
Ne rătăcim în logică.

Chiar crezi că ești stăpân pe Sine?
Ce este El?
Nu cumva un puzzle de simboluri?
Nu ne guvernăm,
Semnificațiile o fac.

Citim; ce anume?
Coduri scrise
În mințile aplecate către rânduri.
Așternute pe hârtie de cine?
Nu se știe, nu autorul.

O plasă de pescar peste lume,
Între suflete, un limbaj de sfori
Ce leagă semne.
Gramatica ființează în noi.

Ating foaia cu penița,
Stiloul curge,
Un fluture de cerneală
Îmi acoperă oboseala.

Întins pe canapea stă un vis
Ce poartă în mână o floare,
Sunt linii în locul formelor,
Culorile se amestecă în margini.

Ce o face pe femeia distinsă,
Așezată pe fotoliu,
Specială și deosebită
De una zăpăcită,
Întinsă pe canapea?

Fluturile de tuș devine dragon,
Îmi acoperă foaia, biroul, covorul.
Camera devine o uriașă pată de cerneală
Ce îmi îneacă femeia distinsă din fotoliu
Și pe zăpăcita de pe canapea.

Zac într-un oraș de desene,
Schیțe trasate de un inginer
Ce a uitat să umple
Spațiile dintre linii.

Oamenii-schiță se plimbă pe străzile-proiect,
Dorm în casele-plan,
Privesc din liniile ce le țin loc de ochi,
Vorbesc din desenul ce le ține loc de gură.

Și, uimitor,
Cerneala mea umple spațiile dintre linii,
Orașul obține din ea viață,
Oamenii își trăiesc existențele în tuș.
Suntem o schemă ridicată din forme
Întinse pe o foaie în culori.